

Andrea Riccardi: Krikščionys – vargstančiųjų bičiuliai

Prasidėjus adventui siūlome ištrauką iš Adrea Riccardi, Šv. Egidijaus bendruomenės Romoje įkūrėjo, pranešimo skaityto Europos Evangelizacijos konferencijoje „Ateikite ir pamatysite“, kuri vyko spalio 28 - lapkričio 5 dienomis Briuselyje. Tai trumpa meditacija – kur mūsų laukia Mesijas?

Šv. Egidijaus bendruomenė įkurta 1968 metais Romoje rūpinasi vargstančiais. Jų misija: neatlyginamai padėti vargstantiems ir kurti su jais draugystės ryšius.

Kaip prisitarti prie vargdienių pasaulio? Padedant? Be abejo. Bet ypač – draugaujant su jais. Vargšai nori kalbėtis kaip ir visi. Kaip ir visiems, vargdieniams irgi reikia Evangelijos. Kodėl jos taip ilgai nedavėme neįgaliesiems? Kodėl ją atimame iš vyresnio amžiaus žmonių, ar geriau investuoti į jaunimą? Juk vargdieniams paskelbta Evangelija yra Dievo Karalystės tarp mūsų ženklas.

Vargšai nori juoktis ir verkti. Dėl savo gyvenimo sąlygų, o gal todėl, kad negali savęs pristatyti ar nusipirkti vietos visuomenėje vargšai išgyvena dar kitą vargingumą – vieatvę. Jėzaus žodžiai man siūlo kelią link „mažiausiųjų brolių“. Vargšai turi būti priimami kaip draugai, šeimos nariai, tėvai. Mano akys vargstančio žvilgsnyje, mano ranka – jo rankoje. Draugystė mus veda į vargdienių pasaulio pažinimą, į pažintį su vyrais ir moterimis, o ne tik su jų poreikiais. Draugai ir tėvai, giminytės santykis veda į konkretų solidarumą, kaip pasielgtume su brangiu draugu ar vienu iš tėvų. Mūsų tarnybos vargstantiems visada turi būti pripildytos draugystės dvasios. Aš džiūgauju galvodamas apie krikščionį, kurio draugas yra vargdienis. Galiausia, tas, kuris atveria savo širdį Evangelijai, atvers ją ir vargstančiam. Tas, kuris atveria širdį Evangelijai, neuždarys gyvenimo ir miesto durų vargstančiam.

Kur rasti Viešpatį? Netoli vargstančių. Kiek įmanoma arčiau jų. Talmude pasakojama apie rabiną vardu Jozuė, kuris su nekantrumu laukė Mesijo ir ėjo klausti pranašo Elijo, kada ateis Mesijas ir kur jis atsisės. Elijas jam atsakė: „Tu jį rasi prie Romos miesto vartų sėdintį su raupsuotaisiais. Jie sėdi susirinkę prie vartų ir nuriša žaizdas, kad jas nuvalytų, o jis aprišalų nenusiima.“ Jozuė nukeliavęs į Romą išvydo Mesiją prie miesto vartų ir klausia: „Kada pas mus ateisi, Viešpatie?...“ Grįžęs rabinas Jozuė sako Elijui: „Jis mane apgavo, sakė, kad ateis šiandien ir neatėjo.“ Bet Elijas jam sako: „Štai ką jis tau pasakė: „Šiandien, jei išgirsi jo balsą...“ Viešpaties balsas buvo šio vargšo balsas. Mesijas buvo atėjęs, bet Jozuė jo neatpažino, nes jis buvo raupsuotasis tarp raupsuotųjų.

(...)

Turtingas romėnas Paulius iš III amžiaus, atsivertė skaitydamas Bibliją, tapęs vienuoliu, o vėliau pietų Italijos vyskupu, pastatė vienuolyną, kurio pirmame aukšte gyveno vargdieniai, o antrame – vienuoliai. Jis norėjo konkrečiai parodyti, kad vargdieniai yra bendruomenės pamatas.

Andrea Riccardi „Le chrétien, l'ami des pauvres“ iš pranc. k. vertė Danguolė Gervytė RA

gailestingumas.com